

Διά ταυτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

κρίνει καί αποφασίζει:

- 1) 'Απορρίπτει τήν προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τά δικαστικά του έξοδα.

Touffait

Mackenzie Stuart

Everling

Έδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 18 Μαρτίου 1982.

Ό γραμματεύς

Ό πρόεδρος του τρίτου τμήματος

P. Heim

A. Touffait

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ  
SIR GORDON SLYNN  
ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1982 <sup>1</sup>

*Κύριε πρόεδρε,  
κύριοι δικαστές,*

Ό Manfred Burg, προσφεύγων στήν παρούσα υπόθεση, είναι υπάλληλος του Δικαστηρίου. Άρχικά προσελήφθη ως έκτακτος υπάλληλος από 1ης Απριλίου 1977 καί έμονιμοποιήθη τήν 1η Μαρτίου 1978. Μέ τήν υπό κρίση προσφυγή του ισχυρίζεται ότι δικαιούται νά του

καταβληθεί αποζημίωση εγκαταστάσεως, δυνάμει του άρθρου 5 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, εντόκως επί του καταβλητέου ποσού άφ' ότου κατέστη άπαιτητό μέχρι της ήμέρας της πληρωμής. Ζητεί επομένως από τό Δικαστήριο νά άκυρώσει τήν από 21 Ιανουαρίου 1981 ρητή άπόρριψη, έκ μέρους του προέδρου του Δικαστηρίου, της ένστάσεώς του κατά

1 — Μετάφραση από τά άγγλικά.

της από 6ης Νοεμβρίου 1980 αποφάσεως του γραμματέως, με την οποία του ήρνήθη την αποζημίωση εγκαταστάσεως.

Τό άρθρο 5, παράγραφος 1, κατά τό μέτρο πού αφορά την υπόθεση, όρίζει τά εξής:

«Αποζημίωση εγκαταστάσεως ίση πρός τόν βασικό μισθό δύο μηνών, άν πρόκειται περί υπαλλήλου άρχηγού οικογενείας, ή πρός τόν βασικό μισθό ενός μηνός, άν πρόκειται περί υπαλλήλου πού δέν έχει την ιδιότητα αυτή, δικαιούται ό υπάλληλος πού πληροί τούς όρους γιά την χορήγηση του επιδόματος έκπατρισμού ή άποδεικνύει ότι υποχρεώθηκε νά αλλάξει διαμονή [κατοικία], γιά νά ανταποκριθεί στίς υποχρεώσεις του άρθρου 20 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.»

Δέν άμφισβητείται ότι ό Burg πληροσε τίς προϋποθέσεις γιά τό επίδομα έκπατρισμού.

Τό άρθρο 20 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως όρίζει ότι ό υπάλληλος πρέπει νά κατοικεί στόν τόπο της υπηρεσίας του ή σέ τόση απόσταση από τόν τελευταίο, ώστε νά μήν παρεμποδίζεται στην άσκηση των καθηκόντων του.

Τό άρθρο 5, παράγραφος 3, του παραρτήματος VII όρίζει:

«Η αποζημίωση εγκαταστάσεως υπολογίζεται κατόπιν υποβολής έγγραφων πού δικαιολογούν την εγκατάσταση του υπαλλήλου στόν τόπο τοποθετήσεώς του καί την εγκατάσταση της οικογενείας του, άν ό υπάλληλος έχει την ιδιότητα του άρχηγού οικογενείας.»

Κατά τόν χρόνο του διορισμού του, τό 1977, ό Burg κατοικούσε με την γυναίκα του καί την θυγατέρα του στό Perl, πού εδρίσκεται στην γερμανική πλευρά του Moselle, περίπου 30 χιλιόμετρα από την πόλη του Λουξεμβούργου. Στίς 8 Νοεμβρίου 1978, υπέβαλε αίτηση περί καταβολής αποζημιώσεως εγκαταστάσεως, επισυνά-

πτοντας αντίγραφο συμβάσεως μισθώσεως, με ήμερομηνία 12 Νοεμβρίου 1978, ενός δωματίου στό Schengen, πού εδρίσκεται στην λουξεμβουργιανή πλευρά του Moselle καί συνδέεται διά γεφύρας με τό Perl. Η αίτηση απερρίφθη από τόν διευθυντή του τμήματος προσωπικού του Δικαστηρίου, με έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 1978. Στίς 4 Ιουνίου 1979, ό Burg ανέφέρθη έκ νέου, άμφισβητώντας τούς λόγους επί των οποίων εστηρίχθη ή άπόρριψη. Ο γραμματεός, στόν όποιο έχει ανατεθεί ή εφαρμογή των διατάξεων του παραρτήματος VII, απήντησε έγγραφως στόν Burg, στίς 7 Νοεμβρίου 1979, έκθέτοντας ότι: (i) ή σύμβαση μισθώσεως δέν άπετέλει έπαρκή απόδειξη ότι είχε πράγματι εγκατασταθεί στό Schengen καί (ii) ακόμη καί άν ήδύνατο νά άποδείξει άλλαγή της κατοικίας του, μετακίνηση σέ δύο περίπου χιλιόμετρα δέν ήδύνατο νά θεωρηθεί ως «ένσωμάτωση στό νέο περιβάλλον», πού απαιτείται γιά την χορήγηση της αποζημιώσεως. Ο γραμματεός έχρησιμοποίησε έν προκειμένω φρασολογία της αποφάσεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση 140/77 Verhaaf κατά Έπιτροπής (1978) ECR σ. 2117, σκέψη 18.

Στίς 13 Νοεμβρίου, ό Burg άπηυθύνθη έγγραφως πρός τόν γραμματέα, άπορρίπτοντας την έρμηνεία πού έδωσε στόν κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως καί γιά την υπόθεση Verhaaf καί ζητώντας νά του γνωρίσει σέ πόση απόσταση από τό σπίτι του έπρεπε νά μισθώσει δωμάτιο γιά νά πληροί τίς προϋποθέσεις χορηγήσεως αποζημιώσεως. Άνεφέρθη στό γεγονός ότι ένωρίτερα (προφανώς από τίς 2 Ιανουαρίου 1978) είχε μισθώσει διαμέρισμα στό Tringage, πού απέχει 20 χιλιόμετρα από τό Perl, στην προσπάθειά του νά ίκανοποιήσει την υπηρεσία προσωπικού ότι είχε μετακομίσει, πλην όμως υπεχρεώθη νά εγκαταλείψει την μίσθωση του διαμερίσματος αυτού όταν τό έπώλησε ό ιδιοκτήτης του, τόν Φεβρουάριο, φαίνεται, του 1978. Τό υπόμνημα καταλήγει με αίτηση πρός τόν γραμματέα νά άπαντήσει έντός εύλόγου προθεσμίας, ώστε νά δυνηθεί νά υποβάλει ένσταση κατά τό άρθρο 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Ο γραμματεός

απήντησε στις 29 Νοεμβρίου, αναφέροντας ότι, έφ' όσον δέν προέκυψε κανένα νέο στοιχείο πού νά δικαιολογεί επανεξέταση του αίτηματος του Burg, ήδύνατο άπλως νά επιβεβαιώσει τήν απόφασή του πού περιείχετο στό έγγραφο τής 7ης Νοεμβρίου. Στις 3 Δεκεμβρίου, ό Burg επανέφερε τό αίτημά του νά του διευκρινισθεί σέ πόση απόσταση από τό σπίτι του έπρεπε νά μετακομίσει, ό δέ γραμματεός απήντησε στις 18 Δεκεμβρίου, λέγοντας ότι ή αποζημίωση χορηγείται όχι έν σχέσει πρós τήν απόσταση μεταξύ του τόπου καταγωγής και του επικαλουμένου τόπου κατοικίας, αλλά μόνο μέ απόδειξη ότι ό υπάλληλος πράγματι μετεκόμισε στόν τόπο τής εργασίας του.

Στις 3 Σεπτεμβρίου 1980, ό Burg επανυπέβαλε τό αίτημά του, μέ υπόμνημα στό όποιο έπесυνάπτοντο αντίγραφο τής ίδιας συμβάσεως μισθώσεως τήν όποία είχε υποβάλει πρó δύο σχεδόν έτών, μία απόδειξη, μέ ήμερομηνία 26 Σεπτεμβρίου 1979, εμφαίνουσα τήν παραγγελία πρós αγορά κλίνης, δύο τιμολόγια άποδεικνύοντα τήν αγορά μίας κλίνης και δύο έφαπλωμάτων, και ένα αντίγραφο σφραγίδος εισόδου στό διαβατήριο αὐτοῦ και τής συζύγου του (μέ ήμερομηνίες προφανώς Ιούνιο και Αὐγουστο 1980 αντίστοιχως), αναφέροντας ότι άμφότεροι είχαν μετακομίσει στό Schengen. Τό αντίγραφο του μισθωτηρίου είχε μία προσθήκη μέ ήμερομηνία 1η Μαΐου 1980, προσδιορίζουσα μίσθωμα δύο δωματίων. Στό ένα από τά τιμολόγια, μέ ήμερομηνία 26 Οκτωβρίου (χωρίς μνεία του έτους), ενώ σημειώνεται ή διεύθυνση του Burg στό Schengen, περιέχεται χειρογράφως και ή λέξη «Perl», ενώ στό δεύτερο, μέ ήμερομηνία 4 Ιουλίου 1980, αναφέρεται ως διεύθυνσή του τό Perl και όχι τό Schengen.

Στις 6 Νοεμβρίου, ό γραμματεός άπέρριψε τό αίτημα του Burg, μέ τήν αίτιολογία ότι ή

αποζημίωση δύναται νά χορηγηθεί μόνο κατόπιν άποδείξεως τής μεταφοράς τής κατοικίας του υπαλλήλου από τόπο διάφορο του τόπου τής εργασίας του ή τής εγκαταστάσεώς του σέ άλλο τόπο, πού θά ήδύνατο νά θεωρηθεί ως ό τόπος τής εργασίας. Η κατοικία του Burg, πρίν και μετά τόν διορισμό του, ήταν έντός ακτίνας 30 χιλιομέτρων από τήν πόλη του Λουξεμβούργου και ή κατοικία του στό Schengen μόλις 2 χιλιόμετρα από τήν αρχική κατοικία του στό Perl. Ήταν, συνεπώς, άδύνατο νά συναχθεί ότι ό Burg είχε ένσωματωθεί στό νέο περιβάλλον και ότι είχε εγκατασταθεί στόν τόπο εργασίας του.

Έναντίον τής απόφάσεως αὐτής, ό Burg υπέβαλε λίγες ήμέρες αργότερα τήν ένσταση του. Μέ απόφαση τής 19ης Ιανουαρίου 1981, πού έκοινοποιήθη στόν Burg μέ υπόμνημα τής 21ης Ιανουαρίου, ό πρόεδρος του Δικαστηρίου άπέρριψε τήν ένσταση γιά τούς εξής λόγους: (i) ή ένσταση κατά άποφάσεως δεδαιωτικής προηγουμένων άποφάσεων του 1978 και 1979, έναντίον των όποιων δέν είχε υποβληθεί ένσταση· (ii) έν πάση περιπτώσει, ό Burg δέν απέδειξε ότι πράγματι είχε εγκατασταθεί στόν τόπο εργασίας του. Στις 14 Απριλίου 1981, έντός των τασσομένων προθεσμιών, ό Burg ήσκησε τήν υπό κρίση προσφυγή του.

Κατά τήν έπ' άκροατηρίου συζήτηση, ό πληρεξούσιος του Burg ανέφερε ότι, μέχρι τόν Νοέμβριο 1978, ό Burg και ή οίκογένειά του κατοικούσαν στό Perl. Ολόκληρη ή οίκογένεια μετεκόμισε τότε στό Schengen, παρά τό γεγονός ότι τό δωμάτιο εκεί έπιπλώθη μόλις τό έπόμενο έτος και παρά τό ότι ό Burg διετήρησε τό σπίτι του στό Perl και συνέχισε νά στέλνει τήν θυγάτριά του στό σχολείο στήν Γερμανία.

Τό πρώτο πρὸς ἐξέταση σημεῖο εἶναι κατὰ πόσον τό σύνολο τῆς ἀλληλογραφίας, ἀπό τόν Νοέμβριο 1978 καί ἐφ' ἑξῆς, ἀπετέλεσε ἀπλῶς συζήτηση μεταξύ τῶν διαδίκων, ἡ ὁποία κατέληξε στήν ἀπό 8 Νοεμβρίου 1980 βλαπτική τῶν συμφερόντων τοῦ Burg ἀπόφαση, ὅπως ὑποστηρίζει ὁ πληρεξούσιος τοῦ Burg, ἡ ἡ ἀπόφαση αὐτή δέν ἦταν τίποτε περισσότερο ἀπό μία ἐπιβεβαίωση προηγουμένης ἀποφάσεως.

Σέ ἀρκετές περιπτώσεις τό Δικαστήριό ἀπεφάνθη ὅτι πράξη «πού βλάπτει» ἔναν ὑπάλληλο εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία θίγει ἄμεσα τήν νομική του κατάσταση κατὰ τρόπο ἀντιτιθέμενο στά συμφέροντά του. Κατά τήν ἀποψή μου, ἀνεξαρτήτως τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς ἀλληλογραφίας πού ἀντηλλάγη προηγουμένως, τό ἔγγραφο τοῦ γραμματέως, τῆς 7ης Νοεμβρίου 1979, συνιστᾷ ἀπόφαση τέτοιας φύσεως καί ἐπομένως ὁ Burg ἠδύνατο νά ὑποβάλει ἐναντίον τῆς ἐνστάσεως: εἶχε ληφθεῖ ἀπό τό ὑπεύθυνο γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ παραρτήματος VII πρόσωπο καί ἀπέρριπτε τήν αἴτησή του περί καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως. Ἄν ὁ προσφεύγων εἶχε ὅποιαδήποτε ἀμφιβολία περί τῆς ἀκριβοῦς φύσεως τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ, ἡ κατάσταση διηκρινίσθη, πέραν πάσης εὐλόγου ἀμφιβολίας, μέ τό ἔγγραφο τοῦ γραμματέως τῆς 29ης Νοεμβρίου 1979, τό ὁποῖο ἀνέφερε τό προηγούμενο ὡς ἀπόφαση περί μὴ χορηγήσεως τῆς ἀποζημιώσεως. Μέ τήν ἀπάντησή του τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1979, ὁ Burg φαίνεται νά δέχεται ὅτι ἡ αἴτησή του ἀπερρίφθη διότι αὐτός εἶχε πεί ὅτι διετίθετο νά μισθώσει ἄλλο δωμάτιο στό Λουξεμβούργο, ἀλλά, προκειμένου νά ἀποφύγει περαιτέρω δυσχέρειες, ἐπιθυμοῦσε νά γνωρίζει πού ἔπρεπε νά μετακομίσει γιά νά πληροῖ τοὺς ὁρους λήψεως τῆς ἀποζημιώσεως.

Ἄν ἡ ἀπόφαση τοῦ γραμματέως τῆς 7ης Νοεμβρίου 1979 ἐστηρίζετο μόνο στήν

ἐλλειψη ἐπαρκῶν ἀποδείξεων περί ἀλλαγῆς κατοικίας, δέν θά ὑπῆρχε, νομίζω, κώλυμα νά ὑποβληθεῖ νέα αἴτηση ὑποστηριζομένη ἀπό περαιτέρω ἀποδείξεις (μολονότι, στήν παρούσα ὑπόθεση, ἀμφιδάλω ἂν οἱ ἀποδείξεις πού προσεκόμισε ὁ Burg μέ τό ὑπόμνημά του τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1980 ἦταν πράγματι ἐπαρκεῖς γιά νά δικαιολογήσουν ἐπανεξέταση τοῦ αἰτήματός του). Δεδομένου, πάντως, ὅτι μέ τήν ἀπόφαση ἀπερρίφθη ἡ αἴτηση γιά τόν λόγο ὅτι μετακόμιση δύο χιλιομέτρων δέν ἠδύνατο νά θεωρηθεῖ ὡς ἐνσωμάτωση στό νέο περιβάλλον, αὐτή ἀπετέλει ἀπόφαση ἐπὶ τοῦ νόμου δασίου τῆς αἰτήσεως. Ἡ δευτέρα ἀπόφαση τοῦ γραμματέως, τῆς 6ης Νοεμβρίου 1980, ἐπανελάβε πληρέστερα τήν ἀντίρρηση αὐτή ὡς πρὸς τό νόμο δάσιμο τῆς αἰτήσεως καί δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς δεδαιωτική ἀπλῶς τῆς πρώτης του ἀποφάσεως. Κατά τήν γνώμη μου, ἡ πρώτη ἀπόφαση ἦταν ἡ πράξη πού ἐβλάπτε τόν Burg καί, δεδομένου ὅτι αὐτός δέν ὑπέβαλε ἐμπροσθέντως ἐνστάση ἐναντίον τῆς, ἡ προσφυγή του πρέπει νά ἀπορριφθεῖ ὡς ἀπαράδεκτος.

Ἄν ἦταν παραδεκτὴ θά ἦταν οὐσία δάσιμο;

Ὁ Burg ὑποστηρίζει ὅτι δικαιούται τῆς ἀποζημιώσεως ἐγκαταστάσεως ἀπλῶς διότι δικαιούται τοῦ ἐπιδόματος ἐκπατρισμοῦ, κατὰ τό ἄρθρο 5, παράγραφος 1, τοῦ παραρτήματος VII. Συνεπῶς δέν ἀπαιτεῖται νά ἀποδείξει ὅτι ὑπεχρεώθη νά ἀλλάξει τόν τόπο κατοικίας του, γιά νά συμμορφωθεῖ πρὸς τό ἄρθρο 20 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Δέν ἀπαιτεῖται ἐπίσης νά προσκομίσει ἔγγραφα ἀποδεικνύοντα τό γεγονὸς ὅτι «ἐγκατεστάθη στόν τόπο ἐργασίας του», σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 5, παράγραφος 3, τοῦ παραρτήματος VII, πρὸ τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως ἐγκαταστάσεως. Ἡ τελευταία αὐτὴ προϋπό-

θεση εφαρμόζεται μόνο σ' αυτούς που καλύπτονται από το δεύτερο σκέλος του άρθρου 5, παράγραφος 1, και δεν εφαρμόζεται σ' αυτούς που πληρούν τις προϋποθέσεις για το επίδομα έκπατρισμού. Υποστηρίζει ότι η αποζημίωση εγκαταστάσεως σκοπό έχει να αποζημιώνει εκείνους που υποχρεούνται να εγκατασταθούν σε νέο περιβάλλον στον τόπο εργασίας τους και όχι κατ' ανάγκην στον τόπο κατοικίας των. Τό γεγονός ότι ένας υπάλληλος πληροί τις προϋποθέσεις για το επίδομα έκπατρισμού αποδεικνύει, άφ' εαυτού, την ανάγκη εγκαταστάσεως στον νέο τόπο εργασίας. Ο νέος τόπος εργασίας του Burg, το Λουξεμβούργο, βρίσκεται πολύ μακριά από τον προηγούμενο τόπο εργασίας του, το αεροδρόμιο της Φραγκφούρτης.

Τό καθ' ού, έξ άλλου, υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν ο προσφεύγων πληροί τους όρου του άρθρου 5, παράγραφος 1, (όσον άφορά τό δικαίωμα), δέν δύναται νά άπαιτήσει τήν καταβολή πρίν άποδείξει ότι εγκατεστάθη στον τόπο εργασίας του. Έν προκειμένω, δέν άποδεικνύεται ότι εγκατεστάθη στό Schengen, 2 χιλιόμετρα από τό Perl, έξ αίτίας του διορισμού του στό Δικαστήριο, ούτε δύναται νά λεχθεί ότι τό γεγονός της μετακινήσεως κατά 2 χιλιόμετρα άποδεικνύει ότι εγκατεστάθη σε νέο περιβάλλον και απέκτησε κατοικία στον τόπο εργασίας του. Τό άρθρο 5, παράγραφος 3, υποχρεώνει τον υπάλληλο, ό οποίος ζητεί άποζημίωση εγκαταστάσεως, νά άποδεικνύει ότι εγκατεστάθη σε νέο περιβάλλον λόγω της ύπηρεσίας του στό Δικαστήριο.

Υπάρχει μία προφανής άσυνέπεια μεταξύ του άρθρου 5, παράγραφος 3, του παραρτήματος VII και του άρθρου 20 του κανο-

νισμού ύπηρεσιακής καταστάσεως. Για νά πληροί τους όρους του άρθρου 20, ό υπάλληλος δύναται *είτε* νά κατοικεί «στον τόπο της ύπηρεσίας του *είτε*» σε τόση απόσταση από τον τελευταίο, ώστε νά μήν παρεμποδίζεται στην άσκηση των καθηκόντων του». Αν άποδείξει ότι είναι υποχρεωμένος νά αλλάξει τον τόπο κατοικίας του σε έναν από αυτούς τους τόπους, πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, τό όποιο ρυθμίζει τά του δικαιώματα. Έν τούτοις, αναφέρεται ότι ή ύποχρέωση καταβολής ανακύπτει μόνο αν προσκομίσει έγγραφα άποδεικνύοντα τήν εγκατάστασή του στον τόπο ύπηρεσίας του. *Ex facie*, δέν άρκει νά προσκομίσει έγγραφα άποδεικνύοντα ότι εγκατεστάθη σε τόση απόσταση από τον τόπο εργασίας του, ώστε νά μή έμποδίζεται στην έκτέλεση των καθηκόντων του. Νομίζω ότι πρόκειται σαφώς περί κενοῦ στην διατύπωση, τό όποιο δέν δύναται νά είναι ήθελήμένο. Στο άρθρο 5, παράγραφος 3, ή φράση «εγκατάσταση του υπαλλήλου στον τόπο τοποθετήσεώς του» πρέπει νά έννοηθεί ως περιλαμβάνουσα τήν φράση «ή σε τόση απόσταση έξ αυτού, ώστε νά μή έμποδίζεται στην έκτέλεση των καθηκόντων του». Προκειμένου νά άποφευχθούν περαιτέρω άμφισβητήσεις, εύκταϊον είναι, αυτός ήταν ό σκοπός, όπως τοῦτο διατυπωθεί ρητώς στό άρθρο 5, παράγραφος 3.

Τούτο πάντως δέν δοηθεί τον Burg. Νομίζω ότι είναι σαφές ότι, τόσοι οι υπάλληλοι που πληρούν τις προϋποθέσεις για τό επίδομα έκπατρισμού, όσον και οι υπάλληλοι που πρέπει νά μετακομίσουν για νά συμμορφωθούν προς τό άρθρο 20, πρέπει νά άποδεικνύουν τήν «εγκατάστασή» τους στον τόπο εργασίας τους ή (νομίζω) σε τόση απόσταση από αυτόν ώστε νά μήν έμποδίζονται στην έκτέλεση των καθηκόντων τους. Ο ίδιος ό όρος «άποζημίωση εγκαταστάσεως» σημαίνει ότι πρέπει νά υπάρχει «εγκατάσταση». Μελετώντας τό σύνολο των σχετικών διατάξεων, νομίζω ότι, έρμηνευτικά, πρέπει νά πρόκειται για

«έγκατάσταση» λόγω του διορισμού. Ο όρισμός των δικαιουμένων επίδοματος έκπατρισμού δεικνύει ότι αυτοί δεν έχουν κατοικία στο κράτος όπου πρόκειται να εργασθούν και ότι η «έγκατάσταση» σ' αυτό με πραγματική έννοια είναι αναγκαία. Όσοι δεν πληρούν τις προϋποθέσεις για τό επίδομα έκπατρισμού πρέπει να αποδεικνύουν, προκειμένου να λάβουν την αποζημίωση έγκαταστάσεως, ότι υπεχρώθησαν να μετακομίσουν για να βρίσκονται στον ή πλησίον του τόπου υπηρεσίας των.

Τό Δικαστήριο, με την απόφασή του στην υπόθεση 140/77, Verhaaf κατά Έπιτροπής, απέφρανή ότι «ο ειδικός και χαρακτηριστικός σκοπός της αποζημιώσεως έγκαταστάσεως είναι να παράσχει την δυνατότητα στον υπάλληλο να αντιμετωπίσει, πέραν των εξόδων μετακομίσεως, τά αναπόφευκτα έξοδα που δημιουργούνται από την ένσωμάτωση σέ νέο περιβάλλον για άπρσς-διόριστη αλλά μακρά χρονική περίοδο».

Μολοντί η αποζημίωση έγκαταστάσεως καθορίζεται έν σχέσει προς τόν μισθό παρά προς τά πραγματικά έξοδα, αναμφιδόλως για λόγους διευκολύνσεως της διοικήσεως, έν τούτοις καταβάλλεται για έξοδα που δημιουργούνται, ή υποτίθεται ότι δημιουργούνται, από την έγκατάσταση. Ο τίτλος του τμήματος 3, στον όποιο περιλαμβάνεται τό άρθρο 5, «έπιστροφή εξόδων», δεικνύει ότι ή καταβολή αυτή δεν αποτελεί άλλως αυτόματο συμπλήρωμα στην άμοιβή, αλλά σκοπεύει να καλύψει έξοδα τά όποια έχουν πραγματοποιηθεί ή αναμένεται να πραγματοποιηθόν. Ο υπάλληλος δεν υποχρεούται να αναλύει τό ποσό των εξόδων όφειλει να αποδεικνύει ότι μετεκόμισε και έγκατεστάθη σέ νέο τόπο, ώστε δημιουργούνται ή είναι πιθανόν να δημιουργηθόν έξοδα πριν ανακύψει όποιαδήποτε υποχρέωση καταβολής της αποζημιώσεως (βλ. κατ' αναλογία την άπόφαση του Δικαστηρίου σχετικά με την

αποζημίωση επανεγκαταστάσεως στίς συνεκδικασθείσες υποθέσεις 27 και 39/59, Campolongo κατά Άνωτάτης Άρχής (1960), ECR σ. 391, στήν σ. 405, πέμπτη παράγραφος).

Τό ότι αυτή είναι ή όρθή έρμηνεία, νομίζω ότι προκύπτει από τό άρθρο 71 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, τό όποιο, υπό τόν τίτλο «έπιστροφή εξόδων», όρίζει, μεταξύ άλλων, ότι «σύμφωνα με τίς προϋποθέσεις που καθορίζονται στο παράρτημα VII, ό υπάλληλος δικαιούται έπιστροφής των εξόδων, στά όποια υπεδλήθη λόγω της ανάλήψεως των καθηκόντων του» (οί υπογραμμίσεις είναι του όμιλούντος).

Οί προσκομισθείσες στην άρχή άποδείξεις έδημιούργησαν άμφιβολίες περί του άν ό προσφεύγων «έγκατεστάθη» πράγματι στο Schengen. Κρίνοντας υπέρ αυτού την υπόθεση ότι έγκατεστάθη, φαίνεται δύσκολο να θεωρηθεί τούτο ως ένσωμάτωση σέ νέο περιβάλλον, κατά την έννοια της άποφάσεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση 140/77. Έν πάση δέ περιπτώσει, ή άλλαγή κατοικίας από ένα μέρος σέ άλλο, 2 χιλιομέτρα μακρυνά, δεν δύναται να γίνει δεκτό ότι κατέστη αναγκαία λόγω του διορισμού του στο Δικαστήριο. Κατ' άρχάς, ούδεμία άπόδειξη προσεκομίσθη πιστοποιούσα την άνευ έπιθυμίας του μετακίνησης, ώστε να άποκτήσει δικαίωμα αποζημιώσεως έγκαταστάσεως, ή, τό πολύ, για λόγους προσωπικής εύκολίας. Νομίζω ότι, στην παρούσα υπόθεση, τό γεγονός ότι ή βραχεία αυτή μετακίνηση έγινε ένα έτος άφ' ότου άρχισε να εργάζεται στο Δικαστήριο άποδεικνύει ότι δεν ήταν αναγκαία λόγω του νέου διορισμού του σέ θέση του Δικαστηρίου.

Κατά την επ' άκροατηρίου συζήτηση έγιναν ύπαινιγμοί ότι ό προσφεύγων «έπιέσθη» να αλλάξει την κατοικία του.

Κατόπιν έρεύνης έγινε σαφές ότι δέν υπήρξε καμμιάς μορφής έπιμονή ή άπαίτηση ούτε ήσκήθη πίεση όποιασδήποτε φύσεως νά μετακομίσει γιά νά συμμορφωθεί πρός τό άρθρο 20 του κανονισμού ύπηρεσιακής καταστάσεως. Αυτό ίσοδυναμούσε, τό πολύ, μέ μία άξίωση πού του άνεφέρθη, ότι, άν δέν έπραγματοποιεΐτο πραγματική άλλαγή κατοικίας

λόγω του διορισμού του, δέν θά κατεδάλετο ή άποζημίωση έγκαταστάσεως. Τίποτε άπ' αυτόν τόν ίσχυρισμό δέν ένισχύει τό αίτημά του ότι δικαιούται άποζημιώσεως.

Κατά την γνώμη μου, δέν απέδειξε ότι δικαιούται της άποζημιώσεως ή ότι ήταν πεπλανημένη ή άρνηση του καθ' οδ' νά χορηγήσει την άποζημίωση.

Γιά τούς λόγους αυτούς, προτείνω την άπόρριψη της παρούσης προσφυγής: (i) ως άπαραδέκτου ή, άν τό Δικαστήριο την κρίνει παραδεκτή, (ii) ως άδασίμου. Έκαστος των διαδίκων πρέπει νά φέρει τά δικαστικά του έξοδα.